

Andreea Filip
Răzvan Voicu

Michaela Al. Orescu
Anton Lixăndroiu

**UN GÂND
ADEVĂRAT
PENTRU ROMÂNIA
NOASTRĂ!**

București
2007

Andreea Filip
Răzvan Voicu

Michaela Al. Orescu
Anton Lixăndroiu

**UN GÂND ADEVĂRAT PENTRU
ROMÂNIA NOASTRĂ!**

Introducere

Această carte reprezintă o continuitate firească a celorlalte cărți (Când va izbândi România ? volumul I și II, autor Răzvan Voicu, Lupta noastră, victoria României ! autor Răzvan Voicu, Ecologia în Universul Istoriei, autor Răzvan Voicu și Cred în izbânda românismului nostru ! autor Anton Lixăndroiu. Cei patru autori, Andreea Filip, Michaela Al. Orescu, Anton Lixăndroiu și Răzvan Voicu arată că avem, ca Națiune o istorie de mii de ani, că am ajuns într-o situație extrem de gravă privind viitorul românismului nostru. Cei patru autori, având vârste diferite demonstrează că românismul și mai ales lupta pentru păstrarea lui (adică a tradițiilor, a teritoriului național, a limbii române, a obiceiurilor, a datinilor) se realizează cu credință infinită în viitorul Națiunii noastre. Noi, autorii, am vrut să vă aducem aminte că toți românii avem o datorie față de miile de ani de istorie națională, față de valorile noastre singurele capabile să ne caracterizeze, să ne ofere o nișă printre națiunile Lumii.

Aceste valori, trebuie percepute, trebuie înțelese numai așa vom fii în stare să luptăm pentru ele astfel încet dar sigur vom dispărea din istorie. Cu această carte am încercat să aducem cititorilor, un suflu nou în a înțelege lupta noastră în păstrarea valorilor românești. În același timp încercăm să atragem atenția, că reușita noastră nu va veni datorită implicării factorilor de decizie, care sunt plătiți pentru aceasta, ci numai din partea noastră, a celor ce cred din tot sufletul în viitorul Națiunii Române.

aneea_filip12@yahoo.com, rzvnvoicu@yahoo.com,
dacicus1919@yahoo.com

ISBN:978-973-0-05212-1

Cugetări

dr. ing. Răzvan Voicu

Inteligența fără nimic altceva reprezintă un lucru important, dar inteligența pusă în slujba adevărului este mirifică.

Un om de Stat cu adevărat valoros, are ca prioritate nu propria pesoana, ci propria Națiune.

Dacă mergi singur pe un drum sau ești prea deștept sau prea prost.

Cedezi când nu știi, te predai când nu poți.

Din știința înțelepților se formează calea adevărului.

Un suflet nobil își are obârșia în izvoarele adevărului.

Să zâmbești forțat mai este cum mai este, dar să râzi forțat este culmea ipocriziei.

Prin izvoarele lor munții își oglidesc istoria.

Harul omului de geniu nu este în a învăța masele, ci să arate Lumii că mai există și un alt drum adevărat.

Numai Națiunile care-și crează lideri, cu adevărat valoroși, vor avea un viitor cu adevărat valoros.

Timpul nu este valoros pentru cei ce îl au, ci pentru cei ce nu-l au.

Pe drumul adevărului, inteligența numai susținută de caracter și combativitate aduce victoria

Cine îți vrea sufletul, trebuie întâi să ți-l dea pe al lui și să mai aibă și suflet de calitate.

Dacă ai milă pentru toți nu mai ai milă pentru nimeni.

Calitatea caracterului provine din nișa sufletului.

Adevărata istorie se creează prin lupta continuă dintre trecut și viitor.

Înțelepciunea nu are scop ci numai finalitate.

Măreția unei mănăstiri se vede printre biserici.

Cu cât te implici și rezolvi treburi mai grele, cu atât ești mai valoros.

Degeaba mergi înainte dacă gândești numai înapoi.

Nu neapărat cei din prima linie înțeleg idealul luptei.

Pacea reprezintă timpul de pregătire pentru război.

Zborul nu reprezintă în primul rând desprinderea față de pământ, ci ne arată cât de mici suntem în Univers.

Lașitatea provine din neîncrederea de sine.

Cel ce vede în pădure un obstacol nu are nici un orizont.

Prima carte realizată este o atitudine, a doua este o certitudine!

Elementul finit este esențial în creația infinită.

Trebuie să înțelegem pentru a crea și trebuie să creem pentru a înțelege.

Omul de caracter este minuscul pentru Univers, dar măreț pentru Pământ.

Mersul înainte, neținând seama de drumul adevărului, este mai puțin eficient decât mersul înapoi, dar doar pentru scurt timp.

Esența înțelepciunii nu este să înțelegi lucrurile, ci să vezi de unde provin.

Cartea cu adevărat valoroasă aduce progres atât intelectual cât și spiritual.

Cine percepe cu adevărat timpul, nu are timp!

Planeta Pământ are o grea povară: omul.

Să cugeți trebuie să ai cu ce, să înțelegi trebuie să ai de ce!

Să nu crezi în nimic mai este cum mai este, dar să te atașezi unei credințe numai din snobism este foarte grav.

Judecătorul judecă din prisma lui, Natura din prisma ei!

Treptele credinței sunt infinite, toate au importanța lor!

Menirea din suflet provine!

Mintea completează sufletul!

Să trăiești numai pentru a exista nu are nici o valoare, să exiști numai pentru a ajuta este sublim.

Șuieratul munților, nemurirea gândului!

Strălucirea izvoarelor luminează calea sufletelor curate!

Oamenii mint pentru că le este frică de adevăr!

Egoismul provine din neperceperea altruismului.

Niciodată munții nu reprezintă doar o imagine trecătoare
ci o stare de spirit!

Nu forța intelectului guvernează Lumea, ci intelectul
forței.

Marea artă a unui om, care urmează calea dreptății, nu este
să lupte ci să-i determine pe alții să lupte.

Curajul omului nu vine din atitudine ci din certitudine.

Stânca este semeță în contextul muntelui.

Vulturul percepe în primul rând caracteristica mișcării!

O educație adevărată provine dintr-o credință adevărată.

Dinamismul creator derivă din drumul înțelepciunii.

A avea caracter reprezintă o virtute, a înțelege de ce
trebuie să ai ai caracter reprezintă o înțelepciune.

Lupta pentru viitorul nostru !

dr. ing. Răzvan Voicu

Tinerii din ziua de astăzi au un viitor incert din mai multe puncte de vedere. Prin valul de informații cu care sunt bombardați zilnic acești tineri nu au nici o șansă să-și creeze un caracter propriu și integru. Sigur sunt și excepții, dar acele excepții sunt sau izolate sau ademenite către diverse activități, plătite bine, li se va da mult de lucru, pentru ca tot timpul să și-l consume muncind, creînd lucruri finite, utile pentru patronii lor dar în mod mult mai puțin utile pentru existența Terrei.

Tinerii sunt îndepărtați sistematic de la lucrurile cu adevărat profunde, de la credința adevărată, de la respectarea timpului, adică timpul lor nu va mai fi al lor. Fără a fi autodidact și nu numai, în privința literaturii unor mari oameni ai lumii nu poți înțelege cu adevărat esența lucrurilor. Tehnica, nu este folosită, din păcate, în consolidarea caracterului tânărului ci este folosită la deteriorarea lui. Chiar dacă tehnica are și părțile ei bune, utile în multe domenii, a devenit la îndemâna oricui, adică a pătruns în viețile oamenilor când aceștia, în mare parte nu erau pregătiți să o primească. Această tehnică trebuie compartimentată după modul de înțelegere al oamenilor, după aspirațiile lor, după intențiile lor, etc.

În ziua de astăzi informațiile sunt atât de multe încât nu pot fi triate, decât de cei care sunt formați deja sau de cei care într-adevăr sunt la școli de elită, ceilalți iau informațiile de bune ceea ce reprezintă o mare greșeală.

La noi, la români, tinerii pe lângă că o duc greu, un mic procent dintre ei o duc bine, mai sunt și bombardati informatic cu tot felul de lucruri din diverse țări, neavând bază pentru a înțelege aceste lucruri. Adică li se insuflă că numai în occident se poate trăi cu adevărat, că acolo este totul aurit. Ce poate să înțeleagă un adolescent care nu este încă format, cum mai poate el să aibă încredere în viitorul țării lui, cum mai poate să lupte pentru țara lui? Aceste lucruri sunt adevărate nu numai la români.

Occidentalizarea, de multe ori excesivă, nu va putea păstra identitatea noastră națională. Nu suntem pregătiți pentru americanizare decât dacă ne vom pierde o parte din istoria noastră ancestrală. Nu am nimic cu unica superputere a lumii U.S.A., dar trebuie să luăm de la americani, numai ce ne ajută pe noi, ca Națiune și să ne păstrăm nișa națională în multitudinea popoarelor și națiunilor. Aceste lucruri sunt spuse fără ură față de vreo națiune, ci numai din dorința de a exista ca Națiune Română și în viitor.

Tinerii de astăzi sunt îndreptați fără să-și dea seama către o societate omogenă, în care singura bucurie va fi navigarea pe internet și televizorul.

Deci pot fi ușor dominați. Le va plăcea să fie dominați precum sclavul care-l faci să creadă că este fericit cu sclavia și niciodată nu va mai dori libertatea.

Nu se va ajunge la nivelul de sclavi din antichitate sau evul mediu, dar vor fi sclavii fluxului de informații cu mulțumire directă, imediată. Cărțile, singurele care-ți formează cu adevărat o gândire, vor fi date uitării. Demografia țărilor sărace va crește exponențial, iar țările dezvoltate nu vor mai face față valurilor succesive de emigranți și vor dispărea precum a dispărut și Imperiul Roman. Din fericire pentru Europa, barbarii care au distrus Imperiul Roman de Apus au fost europeni, capabili să-și însușească din valorile civilizației romane, dar cei ce vor termina în timp țările civilizate actuale, în mare parte nu sunt capabili să-și însușească cu adevărat civilizația europeană.

La un moment dat atât civilizația mondială, cât și progresul mondial vor fi stopate de incultură, neștiință și egoism. Dacă nu se va înțelege cu adevărat acest lucru, va urma haosul și dispariția umanității. Nu sunt pesimist, nici vorbă, dar nu pot să nu observ niște lucruri. Luxul va scădea pentru mulți oameni, pentru că și resursele naturale vor scădea, va trebui să te mulțumești cu din ce în ce mai puține lucruri inclusiv morale, pentru că așa vei fi educat, dacă vei încerca să ripostezi în mod civilizată, vei fi izolat spunându-se că vrei să stopezi bunul curs al istoriei și că nu percepi așa cum trebuie viitorul. Cei care conduc lumea și vor conduce lumea, vor fi cei ce domină informația și dar mai ales modul de a crea informația.

Menținerea, atât în Europa cât și în alte țări civilizate, a unei vaste culturi se realizează în primul rând prin conștientizarea că există această cultură și pe urmă cu păstrarea în sine a acestei culturi.

Noi românii prin vechile noastre tradiții, obiceiuri, cultură suntem ca un mic paravan în față omogenizării populației globului și de aceea suntem ținuti în săracie, de aceea avem o parte din politicieni trădători ceea ce reprezintă lucrul cel mai grav, de aceea suntem condamnați că noi nu ne putem ”civiliza”. Prefer să rămânem ”necivilizați” și să ne păstrăm tradițiile noastre ancestrale care existau înainte ca multe alte țări civilizate să apară. În mod normal ar fi trebuit să fie o concluzie între Națiuni și nu o impunere a celor mai puternice. Dar niciodată nu va fi așa. Sigur, pentru noi europenii contează ca superputerea care conduce Lumea, să aparțină tot civilizației europene. Este un punct de vedere.

Părerea mea este că oamenii regresează din punct de vedere moral chiar dacă tehnica avansează. Tehnica avansează dar nu pe principii altruiste ci pe principii materialiste și atâta timp cât totul se finalizează prin bani și cu bani nu vom avea cum să progresăm moral. Acest lucru se vede și în deteriorarea sistematică și clară a Planetei noastre. Măsurile care sunt luate sunt de suprafață, dar nu rezolvă problema mediului în profunzime.

După părerea mea egoismul este defectul cel mai mare al omului. Dacă acest egoism nu se va diminua în timp din structura umană, nu văd un viitor impetuos. Nu pot să nu observ în ce direcție ne îndreptăm.

Scriu aceste rânduri, pentru tinerii români și nu numai, care au caracter, sunt naționaliști moderați, sunt altruști și înțeleg aceste lucruri creându-și câmp de activă cu bătaie îndelungată.

Avem tineri extraordinari în țara noastră, dar nu prea se ocupă nimeni de ei și este ușor de înțeles de ce, dar eu am încredere că ei vor învăța și vor izbândi atât profesional cât și moral.

Aceștia se vor adapta și vor lupta pe drumul liniei naționale și chiar dacă vor întâmpina multe greutăți, multe opreliști, nu vor ceda și vor merge până la capăt pentru că vor fi alimentați de miile de ani de istorie națională cât și de puternice câmpuri energetice acumulate în mii și mii de ani. Sunt convins de acest lucru. O linie națională atât de încercată și ancestrală ca a noastră, a românilor, se poate menține numai cu sacrificii, cu o imensă conștiință națională, cu spirit combativ dotat cu un adevărat senzor la schimbările istorice.

Noi românii, senzori istorici am tot avut, dar aproape niciodată nu am fost lăsați să punem în practică ceea ce am detectat noi, pe vechiul drum al istoriei naționale.

Tinerii sunt schimbați nu pentru ei ci pentru cei ce vor conduce lumea, fără limite, prin forța electronică și procesul democrației dictate. Nu mai este democrația actuală, ca cea americană din secolul al XIX – lea când chiar era o democrație autentică, acum democrația se schimbă în funcție de interesele marilor trusturi din diverse domenii. Sigur, în Europa și USA, Australia, Canada etc, nu poate exista altceva în care se mai și progresează, decât democrația dar cu State naționale.

Mizeria continuă în care ne scaldăm provine din lipsa de profesionalitate, de omenie datorită trădării continue de peste 2000 de ani. Și celebrii daco-geți, așa cum am mai spus, au avut trădătorii lor și tocmai trădătorii lor au avut funcții de conducere și le-au perpetuat până în zilele noastre. Cât chin și batjocură au suportat și mai trebuie să suporte românii de la cei de la conducere, pentru a avea ”dreptul” să-și apere demnitatea, pământul și tradițiile?

La noi, din cauză acestor trădători ordinari nu știu cine va putea să-și poarte crucea dar și să invingă.

La noi în țară aproape totul este haotic, pentru că nu există încrederea între oameni, pentru că cel mai mare dușman al românului tot românul este și când te gândești că înainte, daco-geții își respectau atât de mult etnia încât sclavi, care nu erau mulți, erau numai din alte etnii, credința zalmoxiană nu permitea ca daco-geții să aibă sclavi tot dintre ai lor.

Ce decădere morală este în zilele noastre! Dar cum eu nu sunt un om decât optimist din fire nu pot să văd decât izbânda neamului românesc.

Dacă vrei să distrugi o națiune o înfometezi, nu-i mai lași nici o posibilitate de progres, o faci să-și piardă trecutul prin inducerea în mințile tinerilor că țara lor nu merită nimic, îi faci să se simtă încontinuu vinovați de trecutul lor. Frați români și cu noi se întâmplă același lucru, treceți peste lucrurile banale și peste orgoliul dumneavoastră și îmi veți da dreptate.

Mă simt vinovat de tot ce se întâmplă și mai sunt mulți alții ca mine, dar nu avem încă un punct de plecare, un punct energetic în ideea lansării rețelei morale a izbândeii naționale pe tot cuprinsul țării. Va fi și acest punct de plecare sau vor fi chiar puncte, pentru că trebuie plecat cu demaraj, curaj și mai ales cu încrederea nemărginită în izbândă. Este un punct de vedere, este un mod de a percepe viața, este un mod de a lupta. Izbânda noastră națională se va face doar percepend gravitatea momentului în care ne aflăm, sprijinit de efortul de relansare care se face prin unitatea multifuncțională a spiritualității românești. Dar avem foarte mulți trădători, care-i văd la tot pasul, avem foarte mulți statici, adică cei care nu se implică în nimic, care-și pierd timpul, dar au pretenții și mai sunt, cei puțini, care se implică dar au de înfruntat ura și obstacolele unor factori de decizie, neînțelegerea multor oameni, indiferența altora etc. Și străinii sunt uimiți cum unele persoane cu putere de decizie de la noi trădează. Este ceva de nedescris! Cum spui ceva de bine despre România, cum sar trădătorii și încearcă să te pună la punct sau să te izoleze. Dar cei care cred cu adevărat în viitorul existenței Națiunii noastre, merg mai departe, în mersul lor anevoios, plin de opreliști, dar demn și nobil. Chiar am fost părăsiți definitiv de spiritul străbunilor noștri, chiar nu mai merităm nimic? Câți dintre noi nu ne întrebăm aceste lucruri? Câți dintre noi nu suntem necăjiți că încet dar sigur pierim ca Națiune? Dar câți facem ceva pentru a remedia situația? Cum am mai spus-o, în primele mele cărți neimplicarea este o trădare.

Scriu ce văd și ce observ despre țara mea și încerc să găsesc soluții despre redresarea noastră ca Națiune.

Cuvânt către cititori

cercetător dr. Michaela Al. Orescu

Noi, românii, suntem un popor cu o istorie extrem de veche, strămoșii strămoșilor noștri daco-geți erau numiți în antichitate, ”divinii pelasgi”, mai apoi traci și au constituit popoarele civilizatoare ale Europei și apoi ale Lumii. Toți europenii sunt frați între ei, având aceeași strămoși, fie că sunt ”latini”, germanici, celto-gali.

Acești europeni au avut la bază aceleași tradiții, credințe și civilizație.

Coagularea triburilor, mai târziu, în națiuni, reformele religioase, organizările sociale și practicarea aceluiași legi – inițial – apoi modelate după fiecare popor constituit, i-au diferențiat oarecum, fiecare națiune dezvoltându-se într-un mod specific.

Acești europeni au fost cei care au răspândit cultura lor pe alte continente și/sau au pus bazele unor societăți noi.

Deși Spațiul Carpatic a fost singurul, în Europa, care putea salva omenirea acestui continent, în timpul glaciațiunilor, de-a lungul vremurilor el și-a ”dilat” vigoarea civilizației sale, extinzându-te în Lume. Deși împinși, dislocați – unii dintre ei – strămoșii daco-geți au rămas ”legați de munții lor”, cum spunea Herodot, iar astăzi, românii trebuie să-și cunoască istoria (mai veche și mai nouă), devenind astfel conștienți de rădăcinile ei străvechi, ilustre și întemeietoare. Această conștiență trebuie să asigure demnitatea și mândria.

Deși multiple furtuni au trecut peste poporul român, această ”Pasăre Phonix” trebuie să cunoască încă o renaștere și are astăzi ocazia de a o înfăptui cu ajutorul fraților săi europeni, care au ajuns mai puternici.

Mulți factori geografici și politici au contribuit la dezechilibrul cunoscut astăzi la noi.

Nu numai sub comunism, unii români au fost nevoiți să-și părăsească țara. Cunosce români de mare valoare intelectuală și morală, care nu și-au uitat țara natală ci dimpotrivă, și-au pus munca și mijloacele lor materiale în slujba promovării imaginii României în Lume, ca în cazul inginerului istoric Cașin Popescu, personalitate de anvergură, care poate da lecții multor istorici.

Spuneam că nu numai sub comunism, unii români au fost determinați să-și părăsească țara, ci și în actualitate, mai ales tineri nedreptățiți în munca lor, prin concursul dat unor străini, din partea conașionalilor noștri, lași, superficiali, slugarnici.

Dacă vorbim de lașitate, ne putem referi la unii istorici, arheologi, oameni din diverse ramuri ale științei sau din presă, care au pus interesele lor personale înaintea datoriei de a apăra valorile neamului care i-a născut, constituindu-se în unelte ale străinilor acaparatori și dușmănoși. Astfel, patrimoniul nostru național a pierdut ” pentru câțiva arginți” valori inestimabile, constituite în dovezi de necontestat ale vechimii și valorii istoriei noastre. Sunt ” oameni de știință” care neagă chiar obiectul specialității lor, cu argumente care demonstrează mari lacune în informație, sau chiar fără argumente.

Acele multiple dovezi care ar fi trebuit să constituie actul confirmării rolului neamului nostru în concertul culturii universale, au fost scoase în mod criminal, din țară, și trebuie să subliniem cu această ocazie contribuția mai mult decât lăudabilă a Ministerului Culturii și Cultelor, prin inițiativa domnului Ministru Adrian Iorgulescu – un muzician de elită – în recuperarea unor valori de patrimoniu ”rătăcite” și prin eforturile făcute de a stimula și realiza o revendicare a valorilor culturale mai vechi sau mai puțin vechi, ca și recondiționarea unor valori de patrimoniu.

Lașitatea, trădarea și lăcomia au pus în discuție înstrăinarea valorilor morale (istorice) și materiale de la Roșia Montană, tărâm cu o străveche istorie și care poate deveni un centru turistic de interes istoric major, păstrând o istorie străveche pe care nu o au alte centre turistice din Lume.

O amenajare civilizată și un muzeu (eventual cu mai multe profiluri) ar putea conferi celebritatea pe care aceste locuri o merită! Localnicii se pot califica în munci mai curate, nepericuloase și chiar mai bănoase.

În această problemă, apreciem în mod deosebit inițiativa unor câtorva politicieni de a se lua atitudine și a se rezolva cazul în interesul salvării Roșiei Montane de la distrugere ecologică și de la jefuire.

Avem surpriza fericită și neașteptată prin care unii tineri încă mai sunt legați de țara lor, încă păstrează entuziasmul luptei pentru protejarea de-a lungul timpului a valorilor românești, cultivând străvechea noastră istorie, cultură cu seva ancestrală, în tradițiile noastre.

Își dau seama câtă valoare există în folclorul autentic românesc, fie el exprimat prin muzică, arte plastice, literatură, valori pe care nu le dețin multe popoare importante astăzi în Lume, pentru că toate aceste valori se bazează pe tradițiile foarte vechi ale spațiului nostru.

O parte importantă din societatea românească este înclinată să copieze, fără discernământ, elemente negative ale societăților occidentale, mai curând decât pe cele pozitive, în chip de ”mode”, fenomen la baza căruia se află ignoranța, lipsa de instruire, bravarea unei libertăți nejustificate de condiții morale sau decente.

În acest sens, chiar o parte din presă sau din audio-vizual fac concesii inadmisibile prostului gust sau lipsei de educație și chiar unor informații false, concesii aducătoare de venituri!

La polul opus, valorile autohtone cu adevărat autentice, nu numai că nu sunt încurajate sau sprijinite, ci sunt supuse unor împingeri în umbră sau chiar unor sabotaje, cu scopul non-afirmării lor. ”Scena ” trebuie ocupată de mediocrități, care nu lasă spațiul celorlalți.

Valorile autohtone sunt înăbușite, bucurându-se de sprijin, mai curând, alogenii, fenomen care în unele țări din Occident sau din nordul Europei, nu se petrece: sunt sprijiniți preponderent, autohtonii.

În altă ordine de idei, am fost oripilați să aflăm că o ”întreprindere” din Ungaria ar fi solicitat ” administrarea” sau chiar ”cumpărarea ” uneia dintre salinile noastre, pentru a dezvolta în ea un centru de tratament, lucru pe care îl putem face noi înșine, fără înstrăinarea ochilor! Chiar ne vindem totul?! Generațiile viitoare ce vor mai moșteni?!

Factorii de decizie din România au datoriat și răspunderea de a păstra în patrimoniul țării, valorile care ne aparțin, care aparțin neamului și nu unor impostori care dețin puterea vremelnic!

După anii 1989, mai ales, o mare parte din avuția națională a fost jefuită în mod scandalos!

O Europă unită nu înseamnă un continent eterogen și nici un continent cu granițe permeabile pentru tot felul de acte înaltă trădare!

Sunt mai multe aspecte la care ne putem referi, dar un lucru este cert: Un străin nu-ți poate face atâta rău cât îți poți face tu însuși! De aceea, sănătatea morală să o căutăm, în primul rând, printre noi!

Istorie străveche la Roșia Montană

cercetător dr. Michaela Al. Orescu

Numele de Roșia (azi Roșia Montană) a străbătut preistoria și istoria, el fiind legat de centrul străvechi de civilizație religioasă, dominat de Mama Mare (Cybele), marea zeiță-mamă a zeilor, sora și soția lui Saturn, al doilea mare civilizator, în neolitic, după Uran.

Numele mamei Mari este păstrat până astăzi de Vârful montan Moma(Mama) din Munții Codrului, ea fiind venerată ca născătoare a neamurilor pelasgo – latine.

O voluminoasă literatură antică s-a ocupat de numele Mamei Mari și de cel al Sybillei Erithrea – o ” hodișană” cum se considera ea, locul de origine fiind ” Roșia”, loc sfânt și al Mamei Mari, aflat în apropierea râului Iad.

Figura acestei ”Mater Montium ”, cum o numea Diodor Sicilianul, era sculptată pe piscurile munților.

Prin roirea unor triburi pelasgo-dace, Mama Mare era venerată în Asia Mică (” Mater Idaea”, Mama) Ida de lângă Troia. (Cicero, ” De legibus”, Cart. II.c.9).

Locul de obârșie al Mamei Mari era ținutul moților (urmași), respectiv Țara Zarandului, cu așezarea Roșia, lângă Abrud, în apropierea Muntelui Găina, a Băii de Criș, Lunca Moților și mai la nord, localitatea Hălmagiu. Numele Mamei Mari – Rhea a fost păstrat în nume de sate, în regiunile muntoase ale Daciei vechi: În valea Hațegului sunt sate numite ”Reea”, ca și pe teritoriul vechii Sarmizegetuse.

Rhea a fost venerată și în nordul Dunării de Jos, sub numele de ” Dacia ” și ”Terra Dacia”, divinitate națională, ca personificare a Daciei.

Pe o moneda a împăratului Traian (anul 112 d.H.), Mama – Mare-Terra Dacia este reprezentată cu căciulă dacică, stând pe un scaun de stâncă, în mâna dreaptă tinând un spic de grâu iar în mâna stângă un sceptor imperial decorat în vârf cu o acvilă(Juvenalis, ” Sat.” X.43). Alături de ea, doi copii, unul oferindu-i spice de grâu, celălalt, un strugure, simboluri atribuite Mamei Mari, ca zeiță protectoare a agriculturii și viticulturii.

Nicolae Densușianu, în opera sa ”Dacia Preistorică”, spune printre multe altele, că ” întreaga catenă a Carpaților a fost odată un domeniu sacru al marilor divinități pelasgo – dace. Mai ales în Munții Apuseni, ai arimaspiilor și agathyrsilor, s-au găsit urmele unei prosperități materiale și ale unei civilizații morale înaintate, din timpurile cele mai vechi”.

Cărțile sibiline păstrau o tradiție arhaică privind statuia Mamei Mari, ca făcătoare de minuni, statuie care a intrat în posesia frigienilor de la muntele Ida, pelasgo-thraci-euroindoeuropeni, ca și frații lor, lydieni și missii din Asia Mică.

Ovidiu scrie în opera sa ” Fastele” că Mama Mare-Cybele iubea cetatea Troia.

Locul de origine a Mamei Mari era în ținuturile moșilor de mai târziu, respectiv în Țara Zarandului, unde până astăzi găsim în Munții Codrului – Moma(Mama), în apropierea Muntelui Găina, a așezării **Roșia Montană**, a Băii de Criș, tot în apropiere, Lunca Moșilor și mai la nord, localitatea Hălmaciu.

În nordul Istrului (Dunărea) și al Mării Negre, cultul divinității telurice a Mamei Mari a fost foarte important, din cele mai îndepărtate timpuri. La sciți, Mama Mare se numea Apia, la suevi Hertha și ei pelasgo-thraci-euroindoeuropeni, iar la ”estii” de lângă Marea Baltică, zeița se numea ”Mater deum ”(Mama zeului) (Tacit ”Germania”, c.40.45). În nord-estul Galiei, exista cultul ei din timpuri îndepărtate. Fiind divinitate de prim rang, altarele Mamei Mari se numeau în antichitatea romană ”Matroum ”(loc sfânt), considerate de ei ”arhaice”.(Pausanias Cart. V.20.9).

Hidronimul ”Motru ” păstrează numele acestei divinități, astăzi în județul Gorj, Mănăstirea Motru, lângă râul Motru și Gura Motrului, pe colină, la confluența Motrului cu Jiul, această din urmă mănăstire, celebră, se află pe locul unui templu închinat Mamei Mari.(N. Densușianu).

În districtul Zarand, comuna Roșia Montană poartă unul din numeroasele nume ale Sibylei Erithrea-Sardana, preotească și profeteasă a Mamei Mari și a lui Apollon. Ea avea sanctuare pentru oracole și în nordul Transilvaniei (de azi), între Maramureș și Năsăud, Munții Țibleș derivându-și numele de la Sibilă.Unul dintre multele ei nume, ” Albunea” a dat numele localității Alburnus Major-com.Roșia de lângă Abrud, astăzi Roșia Montană.

În Munții Căliman se află Vârful Sibilei și Valea Sibilei. Pe Valea Oltului, în apropiere de Mânăstirea Cozia, este com. Jiblea (Siblea), care mai păstra ruinele unei vechi cetăți și movile. (Lahovari ” Dicționar geografic al județului Argeș”).

Profețiile Sibylei și ”cărțile” scrise de ea au avut un mare ecou în Imperiul Roman, ele conținând preziceri, terapeutică și cântece eroice, o parte dintre ele fiind achiziționate de împăratul roman Tarquinius Superbus (etrusc).

O întreagă literatură antică vorbește despre Sibyla Erithrea-Aurina, menționând-o de la Delphi (Grecia), în Lațium(Italia), dar și în ținuturile pelasge ale Germaniei vechi. (Tacitus ” Germania”, c.8).

În tradițiile ebraice, Sibyla Erithrea a fost considerată ”Regina din Saba ”, care l-a întâlnit pe Regele Solomon, (Carte Regilor, I.10).

Chipul Sibylei Erithrea a fost pictat pe Bolta Capelei Sixtine de la Vatican, de către Michelangelo.

Această este, foarte pe scurt, preistoria și istoria localității Roșia(Montană), a cărei avuție subterană este râvnită de străini și pe care urmașii nedemni, nu sunt în stare să o păstreze și s-o apere.

Să luptăm pentru apărarea și păstrarea în patrimoniul României, ROȘIA MONTANĂ neprivatizată, ci ocrotită de UNESCO, drept meleag cu o istorie străveche, cu viitor turistic.

Ausonii – Oșenii

cercetător dr. Michaela Al. Orescu

După vechile genealogii, țara hiperboreană de la Dunărea de Jos (de la Cazane până la vărsare) și Carpați era țara regelui Atlas și patria de origine a mai multor triburi și a mai multor familii ulterior conducătoare, importante, din Asia Mică, Elada, Africa de Nord și Italia. Diodor din Sicilia spune că Atlas a avut mai multe fiice, căsătorite cu eroi sau ”zei”.

Titanul Atlas, regele hiperboreenilor, era strămoșul ” ausonilor” (al latinilor și ”rimanilor” (romani, triburi dinaintea întemeierii Romei).

Episcopul de Thesalonic, în lucrarea ”Comentarii în Dionysium ”, v.78, scrisă în secolul XII, pe baza unor izvoare mai vechi, menționează: ”După cum spun unii, ”Auson”, de la care își trag numele ”ausonii”, a fost fiul lui Atlas și al Calypsei și a fost cel dintâi care a domnit la Roma, după cum scrie și autorul operelor despre numele ginților, Ștefan Byzantinul.

Romulus, regele legendar al Romei se mai numea și ”Altellus”(Festus, p.7), iar familia Iulia se mai numea și ”Altellus”(Înalt).

Dionysios din Halicarnas (Cart.I,c. 43 scrie că LATINUS, regele latinilor, a fost unul dintre fiii lui Hercules și al fecioarei hiperboreene Echidna.

Hesiod, în ”Theogonia”(v. 1017), menționează pe Calypso ca mamă a lui ” Auson”, după Homer ea fiind fiica și nu soția titanului Atlas (”Odiseea”, I,v.50).

După o altă tradiție, regele Latinus a fost fratele lui Auson și ambii erau fiii Calypsei, fiica lui Atlas (Epid. VII.24).

Calypso este un nume grecizat, procedeu care a contribuit la preluarea panteonului daco-getic de către mitologia și istoria veche greco-romană.

Evandru, care întemeiase lângă Tibru un oras numit Pallantium, din care s-a dezvoltat mai târziu Roma, apare în vechile genealogii ca strănepot a lui Atlas. Acest Evandru fusese stabilit mai întâi în Arcadia din Pelopones. (Virgiliu, "Aeneida", VIII, 134,140).

Nicolae Densușianu, în opera sa "Dacia Preistorică", menționează că în comunele situate lângă Munții Bucegi, în Transilvania, există patronime care amintesc numele Calypsei : Coleșa, Coleș, iar Coleșani era numele străvechi al satului Corbu din județul Râmnicu Sărat.

Până în secolul V d.H. o parte din populația Daciei avea numele de "ausoni".

Istoricul bizantin Priscus, trimis de către împăratul Teodosie cel Tânăr ca sol la Attila, care se așezase pe Câmpia Panoniei, dincoace de râul Tisa, numește "ausoni" pe locuitorii din regiunea unde își avea Attila reședința, oameni care vorbeau latina rustică (latina veche, bătrână, priscă), oameni care locuiau în apropiere de actualul Satu Mare. O parte din această regiune se mai numește și astăzi "Țara Oașului", iar locuitorii se numesc "oșeni". (Titu Budu, vicar în Maramureș).

Tacitus, în opera sa "Germania" (capitolul 43) menționează un trib important, care locuia aproape de marcomani și quasi și care era așezat în câmpii, în păduri, pe văi și pe vârfuri de munți, și ai cărui componenți se numeau "osi". Aceștia au fost dizlocați de triburile germanice.

Un cezat românesc din Maramureș se numea în secolul XIV "OZON" (Kurz, Magazin II,30,6,1961) - "Kekeziatum possessionis OLACHAKIS OZON vocatae" – numiți Vlahi – Oșeni). O comună importantă din Țara Bârsei este numită și astăzi "UZON".

Ausonii, populație preponderentă în Peninsula Italică, unde au ajuns, oameni puternici și războinici, "Ausonii" erau astfel numiți în latina cultă, locuitorii Italiei și prin Ausonia se înțelegea întreaga Italie.

Numele de " Auson" era sinonim cu termenii : latin, roman, apoi italian.

Înainte ca etruscii thyrieni să numească, după numele lor, Marea Tireniană, aceasta se numea Marea Ausoniei.

Acești " ausoni" populează Peninsula Italică înainte de venirea etruscilor, popor cu aceeași proveniență, sciții – agathyrsi - thyrseni, proveniți din Spațiul Carpatic și așezați în jurul mileniului al III-lea î.H. în Asia Mică (o ramură) și în nordul Italiei și în Elveția actuală, o altă ramură, "raseni - reticii" care au dat numele lor Munților Retici. (Nicolae Densușianu, "Dacia Preistorică").

Ce trebuie să învățăm de la nord americani!

Anton Lixăndroiu

America – U.S.A., țară cu mult mai tânără decât România, dar foarte diferită, chiar surprinzător! În această țară trăiesc reprezentanți din toate colțurile Lumii, de toate religiile, culorile, fiind un amestec de limbi vorbite și obiceiuri, unic în lume! Mulți dintre aceștia trăiesc în comunități etnice, alții sau integrați în alte etnii, în așa fel încât în final este o singură națiune, cu o limbă oficială – engleza – cu o singură constituție bine definită, cu două partide politice principale – Democrat și Republican și cu sute de organizații de toate nuanțele politice. Este o țară bogată, bine industrializată, cu legi stricte, cu reguli de conviețuire normală între diverse comunități, cu legi foarte aspre pentru cei ce încalcă liniștea respectivelor comunități. U.S.A. este o țară puternică atât din punct de vedere financiar dar mai ales militar, în acest domeniu este unică în Lume. Oamenii trăiesc bine, au tot ce le trebuie, mai ales au drepturi prin lege la opinii, adică se pot exprima liber în toate domeniile. Limba vorbită de marea majoritate a populației este engleza, apoi vine rândul spaniolei și este urmată de zeci de alte limbi ale numeroaselor comunități, dar, limba oficială este engleza.

Nu există discriminare de nici un fel în ceea ce privește vârsta, culoarea, comunitatea din care faci parte – în această țară te numești american și nimeni nu protestează, există o aprobare tacită a acestei probleme!

Nu există dispute etnice sau teritoriale sau de altă natură, există o singură țară – U.S.A. și o singură națiune – americană!

În fața unei astfel de amestec de populații îți pui o întrebare și anume: poate exista patriotism la această națiune?

Răspunsul este că există și încă unul foarte puternic.

În momentul când această națiune americană este într-un fel prigonită, sau acuzată de fapte ce nu le-a făcut, sau pur și simplu este atacată din invidie, americanii iau o atitudine care uimește o Lume întreagă! În astfel de situații nu mai există partide politice cu vederi diferite, nu mai există nici o asociație civică sau economică care să gândească diferit în ceea ce privește interesul național american. În aceste situații toate neînțelegerile de orice fel dispar. Toți susțin U.S.A.! Voi da un singur exemplu care va explica foarte clar cele de mai sus.

La începutul conflictului din IRAQ, țări europene ca Franța, Germania, etc., au început o campanie antiamericană, cu o mențiune specială pentru Franța care se pare că a inițiat această campanie. Cuvintele antiamericane ale președintelui francez Jack Chirac, au afectat enorm toată națiunea americană. Americanii fiind patrioți recunoscuți, au ripostat pe tot cuprinsul Statelor Unite. Aceste acțiuni au dus la afectarea economiei Franței într-un mod catastrofal.

Nu s-a mai ținut cont de convingerile politice, toți americanii au acționat numai și numai în spirit patriotic. Au distrus în stradă zeci de mii de sticle de vin franțuzesc dar au și anulat mii de comenzi de vinuri, au distrus cosmetice franțuzești, au anulat excursii în Franța etc. Aceste evenimente au făcut ca economia Franței să sufere enorm!

Germanii au fost mai deștepți, văzând riposta Americii, imediat sau detașat de Franța și nu au avut de suferit economic.

Sigur că țara noastră, în situații asemănătoare nu poate acționa identic ca U.S.A., în mare parte și datorită situației noastre economice, dar poate acționa ca un singur tot unitar la multiplele jigniri care ni se aduc de către alții, total nejustificate!

Am fost insultați etnic, dar nimeni nu s-a sesizat, am fost insultați în marile cotidiene ale Lumii cum ar fi publicațiile New York Times și Herald Tribune etc, deasemeni nimeni din oficialii țării noastre nu au ripostat. Sunt acțiuni antinaționale chiar pe teritoriul țării noastre, dar toți conducătorii noștri se fac că nu văd. Românii noștri trebuie să învețe de la nord americani unitatea acestora, faptul că în astfel de cazuri sunt toți uniți și de aceea au o forță extraordinară de ripostă.

Dacă nu vom acționa în spirit național pentru apărarea neamului nostru milenar, a bogățiilor noastre culturale, istorice, geografice, vom dispărea ca Națiune.

Am primit moștenire, poate cel mai frumos pământ de pe planetă, de la strămoșii noștri unici în Lume și avem obligația de a apăra acest teritoriul al nostru!

Este uimitor cum această națiune americană este unită atunci când mândria lor națională este afectată – ocazie când toate disputele lor politice interne dispar și se formează o unitate extraordinară între politicieni și națiune. Acest exemplu trebuie urmat și de țara noastră, unde încă se mai continuă să primeze interesele personale în detrimentul interesului național.

**Identitatea națională se păstrează și se construiește
prin lege, neam și tradiție
Asta înseamnă să fii român!**

Andreea Filip

Într-o societate mercantilă în care fiecare eveniment este perceput ca o afacere, devine din ce în ce mai greu să lupți împotriva mentalității al cărui pion principal are tendințe financiare. Însă românul este învățat să lupte, însăși viața transformându-se într-o bătălie continuă. Unii sunt vrednici în cuvinte, alții în fapte. Eu prefer să transform cuvântul în faptă și pentru asta nu trebuie decât să dau viață ideilor. Cu o istorie atât de bogată și plină de evenimente precum este Istoria României, cu personalitățile ce au câștigat cu greu libertatea și demnitatea poporului, cu tradițiile populare și sărbătorile autohtone, ar trebui să ne mândrim, pentru că ele dau contur unui tot numit România.

Însă ajungem să acordăm o mai mare importanță lucrurilor ce nu ne privesc în mod direct, doar din dorința absurdă de a găsi ceva în comun cu aceia ce, în viziunea noastră, trăiesc o viață mai bună. Putem avea orice ne dorim, important este să facem ceva în sensul ăsta. Mai presus de tot, să fim Români.

Treptat începem să ne pierdem identitatea, înghesuind tradițiile într-un colț lipsit de atenție și plin de praf. Fără să realizăm, renunțăm, pentru un preț de nimic, la ceea ce reprezentăm în fapt.

Tradiția populară îl are pe Dragobete și totuși românii au ajuns să dea o mai mare importanță sărbătorii americane.

Nu am nimic cu sărbătorile americane, sau cu alte sărbători din alte țări, ci dau numai exemple. Dacă l-am preluat pe Sfântul Valentin avându-l pe Dragobete, mai ar fi doar un pas până să luăm Ziua Recunoștinței cu al lor curcan american, în locul Paștelui. De ce am preluat atât de ușor și Halloween-ul, fără nici o semnificație pentru noi?

Caracterul românului și nu numai al lui, este influențat de interes, lucru ce determină dispariția treptată a valorii ce ar trebui să îl contureze ca om. Vulnerabilitatea generației tinere crează mediul ideal dezvoltării unei firi lipsite de scrupule. Totul în jur se transformă în obiecte peste care poți trece indiferent dacă au sau nu viață. Ajungi să nu mai suporti să fii folosit și te transformi în omul pe care alta dată îl detestai.

Trăim într-o țară în care mentalitatea este singurul inconvenient ce pare fără leac.

O luptă oarbă pentru putere și bani. O lume prea materială și falsă din care nu-ți dorești decât să pleci. Maturizarea devine cel mai dureros proces de intrare în cruda realitate pe care viața o reprezintă. Descoperi treptat că principiile cărora îi erai fidel se năruiesc și dispar în fața unor monștri creați de viața ce te înconjoară. Descoperi treptat că drumul pe care porniseși, deși inițial părea drept și ușor, nu era decât o aluzie. Pe el sunt capcane și obstacole, sunt nisipuri mișcătoare cărora, dacă nu le faci față, ajungi să le oferi hrana ce le menține în viață: sufletul.

Mereu, înaintea ochilor am avut o mare de oameni, care în funcție de atitudinea mea, de simpla mea prezentă, indiferent de natura ei, s-a separat în două: calea de mijloc e calcată de pașii mei, e drumul meu, cu urcușurile și coborâșurile lui.

Pe de o parte sunt cei care-mi sunt alături, acceptându-mă așa cum sunt, încurajându-mă și înțelegându-mi firea, personalitatea, caracterul, ce sunt deja conturate, ce nu imită nimic și pe nimeni. În cealaltă parte, mult mai numeroși, sunt cei care în detrimentul vieții lor sedentare, lipsite de cel mai elementar gust, preferă să arunce cu pietre, poate pentru a-mi îngreuna drumul cel de mijloc, poate pentru a mă lovi, sau a mă răni în așa fel încât să nu-mi pot continua calea. Nu poți învinovăți pe cineva pentru eșecurile tale doar pentru că nu ești în stare să recunoști firea slabă ce te-a determinat să cedezi. Nu poți refuza la neșfârșit adevărul care te topește ca om. Nu există nu pot, există doar nu vreau.

În majoritatea cazurilor, cel ce nu reușește să se reculegă după o bătălie pentru a câștiga lupta este un om de nimic. Oare am uitat de câte ori am luptat ca nație să ne câștigăm libertatea? Am trecut peste dominația atâtor popoare care au dorit să ne anihileze, să ne cucererească, să ne doboare. Avem luptători care și-au dat viața pentru România și libertatea ei. Am înfruntat un comunism care prin limitări, prejudecăți și sărăcie a distrus generații la rând, vieți. După 18 ani, am înlăturat atât de puțin din acele concepții și am rămas cu atât de multă sete de libertate, pe care nu o putem focaliza în direcția cea bună.

Lipsa banilor de atunci a transformat puterea de a îi face, acum, într-un sistem bolnav prin care toată lumea încercă să câștige cât poate mai mult.

Sunt uitate valori ca integritatea, cinstea, onoarea, corectitudinea. Suntem români doar pe jumătate și învățăm degeaba Istoria Românilor la școală. Dar de fapt ce istorie învățăm, cea realizată de comuniști? Trebuie să luptăm pentru a ne învăța istoria corectă a Națiunii noastre. Valorile moștenite sunt transformate în aburi de speranță că, odată va fi mai bine, însă pentru asta, nu facem nimic. Ba mai mult, îndemnăm copiii să studieze peste granițe, unde învățământul este mai puțin corupt și mult mai practic decât la noi. Migrarea către alte țări a devenit un adevărat fenomen care ar trebui să îngrijoreze pe cineva, însă nimănui nu-i pasă. Cea mai mare dovadă de lașitate este să pleci din țara ta fără să încerci să construiești ceva! Dar pentru un suflet slab, este cu atât mai greu să ia de la capăt o muncă după ce zi și noapte s-a străduit la ea, iar la o pocnitură din degete i-a fost transformată în ruină.

Atunci, singura soluție, rămâne cea de a clădi într-un mediu în care lumea înconjurătoare nu este factorul distrugător. Avem nevoie de civilizație. Într-o societate civilizată, averea, aspectul sau atitudinea celui de lângă tine nu ar trebui să reprezinte nimic. Atunci, fiecare va înțelege cât de importantă este viața trăită pentru el însuși.

Am întâlnit tineri care, supuși mereu unui sistem bolnav, doresc să ofere copiilor pe care îi vor avea, un mediu mai sănătos decât cel din țara noastră. Să crească, să se dezvolte și să dobândească o mentalitate care să-i ajute să desfașoare o viața lipsită de problemele pe care, prematur, un copil le întâmpină deseori.

Problema principală a tuturor greutăților cărora trebuie să le facem față este modalitatea de a trata lucrurile. Instituțiile și oamenii care le conduc se supun, la rândul lor, unui sistem de valori care s-a degradat treptat și pe care, dacă nu îl schimbăm, avem toate șansele să ne copleșească, să ne ucidă ca nație. Haosul din învățământ, economie, sănătate și din restul domeniilor afectate se va domoli când oamenii vor înțelege că nu este de ajuns să lovească în persoanele din funcția cea mai înaltă ci în sistem. Unele dintre aceste personaje, ajung acolo neavând nimic în comun cu obiectivele ce trebuiesc îndeplinite. De aici pornesc managementul prost și consecințele ce urmează acestui comportament total lipsit de interes.

Pentru că nu știm ce înseamnă să ai bani cu adevărat, unii dintre noi chiar credem că facem parte din pătura de mijloc. Așa ceva nu există în România. Noi suntem ori prea bogați, ori săraci.

Cum pot eu să cred în oameni, când în fiecare zi, nu văd altceva decât exemple de ființe, care îmi interzic încercarea de a avea încredere în ceva? Lumea se împarte în două: excroci și fraieri. Nici aici nu există cale de mijloc. Cei care sunt excroci au transformat din comportamentul pe care îl au, o adevărată pasiune.

Când simți că îți merge mai bine adoptând poziția egoistului, devine destul de dificil să te mai gândești la cel de lângă tine, aproape imposibil să-i oferi o mână de ajutor.

Trebuie să ne reamintim să fim oameni mai presus de orice.

E un lucru mare să fii deștept, dar să insiști continuu pe tema asta devine destul de supărător și chiar lipsit de gust. Oamenii cu adevărat înzestrați intelectual nu uită niciodată de unde au plecat, nu obișnuiesc să se laude, nu vorbesc în plus și nu judecă pe alții. Democrația a fost interpretată greșit de români. Libertatea de gândire, exprimare și acțiune a ajuns să însemne depravare și dizolvare a tradițiilor și valorilor ce ar trebui să ne caracterizeze ca nație. Educația este primul pas către un mod de viață sănătos. Programele de sănătate inițiate în școli sunt inutile. Tinerii acceptă cu greu să asimileze informațiile oferite, nu dau importanță faptelor, acționează necugetat și ajung să suporte consecințe ce îi afectează pe întreg parcursul vieții. Avem nevoie de o mentalitate sănătoasă, pentru ca tânăra generație să se dezvolte frumos. Acest lucru nu se poate realiza decât în momentul în care fiecare dintre noi va lua atitudine și-și va îndrepta atenția asupra ceva-ului ce trebuie să devină în această viață și nu asupra detaliilor ce ne captează și ne topesc puțin câte puțin.

Simți nevoia aceluia lucru indefinibil care să te întregească, cu care să te identifici, ce te conturează ca om. Trebuie să știm ce vrem de la viață.

Acest lucru nu se poate defini. E certitudinea că știi cine sunt și ce vreau să fac mai departe. E siguranța că nimeni și nimic nu mă poate schimba, manipula, influența. Multe din lucrurile pe care mi le-am dorit s-au împlinit numai crezând în ele, crezând în mine. Idealul național este foarte important pentru mine, este o formă de luptă, este o formă de mândrie, este o formă de respect pentru străbuni.

Am încredere în omul de lângă mine, cred în bunele lui intenții și mereu mă trezesc cu o mare dezamăgire. Degeaba vreau să-mi înec subiectivitatea în obiectivitate. Nu pot schimba lumea. Dar de ce ea încearcă să mă schimbe pe mine?

Explicațiile și scuzele nu au nici o valoare. Ajung la un moment, în care descopăr că e foarte greu să îmi dau seama de adevărata față a unui om. Mă cred în stare să fac diferențe, să simt o persoană de la prima privire, primul cuvânt, primul gest. Omul este mult mai complex decât pare și este de foarte multe ori influențat de anumite nevoi personale.

Nu mă las învinsă, cred în continuare în oameni și sunt îndeajuns de puternică să mă pot război cu tentația de a trece în tabăra celor care nu cunosc decât răutatea interesului propriu. Încă mai cred că le pot face față și asta pentru că refuz cu toată puterea să accept faptul că cei cărora le-am dat crezare, cărora le-am deschis sufletul, se dovedesc lipsiți de sentiment.

Dar eu nu mă înșel. Știu că, mai devreme sau mai târziu, din fiecare persoană va ieși la suprafață adevăratul caracter.

Să lași loc de un salut pe unde treci este un lucru mare, dovedește nivelul de civilizație și educația la care se poate ridica respectiva persoană. Ajungi însă, din păcate, să fii folosit de oameni care se presupune că au integritate, experiența de viață și o educație aleasă în spate.

Nu spun că eu nu gresesc. Numai eu știu câte greșeli am făcut, câte consecințe am îndurat, însă întotdeauna mi-a plăcut să nu regret ce spun sau fac. Niciodată nu mi-am dorit să dau timpul înapoi. Niciodată nu mi-a plăcut să fi făcut altceva decât am făcut la un anumit punct din viață. Nu vreau să rănesc pe nimeni și mereu mă trezesc că eu ies cea mai rănită din toată povestea. Sunt mică într-o lume atât de mare. Sunt o persoană care mai crede în oameni cu toate că mereu am motive să nu o mai fac, sunt mereu în căutare de oameni care să-mi merite încrederea, devotamentul și respectul. Nu vreau să ajung să cedez. Nu vreau să ajung să mă ascund în spatele aparențelor. Nu voi ceda pentru că mai găsesc și români adevărați gata de luptă pentru Națiunea noastră, gata oricând să urmeze cu mari sacrificii calea adevărului.

Sunt la început de drum, sunt dispusă să risc mult, pentru mulți nu sună a bine, însă riscul este tot ce mă atrage în viața asta. Cum aș putea eu trăi doar pentru a-mi omori timpul? Niciodată !!!

Până nu dă viața cu tine de pământ, târându-te prin tot felul de crize, nu vei afla niciodată câtă putere zace în tine.

Eu am altă metodă de a crede în ceea ce reprezintă acel spirit guvernator. Morala este esențială, pentru că prejudecățile și gura lumii nu fac altceva decât să perturbe și să altereze un mod de viață.

Mă pierd în lumea asta mare și aglomerată, dar de fiecare dată când mă regăsesc sunt mai puternică!

Știu că vreau bani pentru a trăi decent, dar nu o viață luxoasă. Nu am nevoie de o limuzină la intrare în vilă, de camere numeroase și tot atâtea băi, nici de etaje sau servitoare. Nu sunt greu de dobândit și asta pentru că totul are prețul lui, însă prețul acesta este prea mare pentru mine. Compromisul de lux transformă conștiința în praf. Sunt devotată unui crez și anume crezul național, realizat pe drumul adevărului.

Dacă la capătul vieții sunt printre ruine ori nu am fost în stare să construiesc, ori ce am construit a fost fals, falsul cade la o simplă atingere. Dar dacă îmi scriu viața cu propriile cuvinte, pentru mine poate fi imperiu ce pentru alții e doar un bordei și prefer să trăiesc într-un bordei, decât într-un templu al minciunii, nesiguranței și iluziei.

Oamenii uită să fie mai presus de orice oameni, năvăliți de o răutate pe care singuri o construiesc și pe care cu prea mare poftă o consumăm. Dar cum să fac, într-o lume ca asta, să-mi deschid sufletul, să plec de la premisa de nevinovăție, când bunătatea este răsplătită cu trădare? Mi-e imposibil să-mi construiesc încrederea sau dragostea. O simt sau nu și asta am trăit pe propria piele. Am avut încredere și am fost dezamăgită, am iubit, atât cât îmi pot defini termenul și s-a dovedit a fi imposibil.

Totul e prea material, într-o lume materială, totul e agonie, într-o lume în care spiritul devine o nălucă pe care o prinzi cu voința, iar voința lipsește.

Invidia, puterea nefastă a banilor, a puterii, distruge ceea ce sufletul ar trebui să simtă. Nu iei nimic cu tine în cealaltă lume, nici nu mă interesează dacă există o astfel de lume atâta timp cât mie mi-a fost dat să o trăiesc pe asta, însă cu siguranță nimic nu are voie să mă dărâme atâta timp cât eu sunt cea care construiesc ceva în jurul meu, iar acel ceva e însăși viața.

Deseori simt nevoia să dau alt sens vieții. Să ies din monotonia cotidianului, să distrug zumzetul pe care îl aud în fiecare zi. Da, ajung în acele locuri de unde lumea se vede altfel.

Avem o țară frumoasă. Este țara în care nu am ales să mă nasc, dar locul din care nu aș pleca niciodată. Dacă lăsăm la o parte tot ce conflictele de interese stârnesc atribuit contextului politic actual, descoperim niște tărâmurii pentru care, ani la rând, strămoșii noștri au luptat. Fiind din Constanța nu pot să nu vorbesc despre orașul meu natal, un oraș plin de istorie.

Constanța, unul dintre cele mai mari orașe ale României, are o istorie frumoasă care însă cade pradă uitării.

Edificiile de patrimoniu ale județului Constanța reprezintă punctele cardinale ale unui trecut glorios. Țărâmul Mării Negre este un izvor nesecat de istorie și evenimente controversate de-a lungul anilor. Istoria orașului Tomis se pierde în negura timpului.

Când Dobrogea a fost recuperată de Statul Român, se contura ca un sat turcesc ale cărui străzi erau nedelimitate. Casele erau construite din materiale precare, întreaga regiune părea fără soluții urbanistice. Regiunea se delimita până la bulevardul Elisabeta, actualul Ferdinand.

Numele unuia din cartierele Tomisului, Constantina se va impune asupra întregului oraș. Prima idee despre Constanța a fost să fie port. În drumul către imensele eforturi de a construi, delimita și finanța cel mai important proiect al acelor vremuri, personalități precum Carol I, I.C.Brătianu, Kogălniceanu și chiar Eminescu, din partea presei, au susținut și s-au implicat în demersurile programului. "Un port maritim este extraordinar, îți garantează accesul în lume", spuneau pe acea vreme politicienii de elită. Dar pentru ca astfel de construcții erau o adevărată provocare și foarte greu de materializat, Constanța a devenit prima stațiune balneoclimaterică a țării. Eforturile nu existau iar stațiunea Mamaia era doar o limba de pământ. Una dintre cele mai importante edificii din acea perioadă, clădire a cărei semnificație simbolică este impresionantă până în ziua de azi, este Casinoul. Prima tentativă a fost cea din 1880. Situat lângă farul Genovez și construit din lemn, "Sala de cură", precum era denumit atunci, nu a avut o viață lungă. În 1892, clădit pe o porțiune fără o structură rezistentă, Casinoul a fost pulberat de furtună.

Anul 1903 a fost punctul de plecare către construirea unei clădiri grandioase.

Orasul s-a extins, solul a fost extras din mare, iar sub conducerea prefectului Scarlat Varnav, fundațiile noului Casino au fost ridicate. Conflictele politice dintre conservatori și liberali s-au răsfrânt și asupra arhitecturii vechiului Tomis.

Marele arhitect Daniel Renard a pus bazele construcției, însă la puțin timp, conducerea a fost monopolizată de conservatorii care au schimbat planurile inițiale. Revenirea liberalilor a dus proiectul la finalizare în 1910, după ce timp de șapte ani Casinoul a avut ca temelie trei rânduri de fundații. Astăzi, clădirea reprezintă cel mai important edificiu al Constantei, al cărui stil "art nouveau" atrage privirile tuturor persoanelor ce calcă faleza Mării Negre. Edificii cu o puternică influență asupra identității, tradițiilor și conștiinței românești sunt cele de cult. Biserica Greacă are în spate o istorie impresionantă pe care nu foarte mulți localnici o conștientizează. "Sunt prea puține lucruri pe care constanțenii le cunosc despre arhitectura orașului lor", a declarat Doina Păuleanu, directorul Muzeului de Artă Constanta. Pentru că, scăpați de sub dominația otomană în 1878, locuitorii Dobrogei nu aveau cetățenie, construcția Bisericii Grecești a stârnit, în nenumărate rânduri, controverse covârșitoare.

Prima dintre ele avea la bază locația lăcașului de cult. Biserica a fost ridicată pe un cimitir musulman, fapt care a iscat nenumărate polemici. Era inadmisibil ca un loc sfânt de credință ortodoxă să fie înălțat pe mormintele celor care i-au dominat ani la rând.

Pe de altă parte, planul unui alt lăcaș de cult, cel al Catedralei a fost schițat în 1885 de doi arhitecți importanți, Al. Orescu și Benis, iar pictorul George Demetrescu Mirea, un artist de anvergură din acea perioadă, a fost cel care era în măsură să efectueze lucrările de pictură ale Catedralei. Un nou scandal a izbucnit și de această dată. Artistul era acuzat de faptul că picturile lui erau laice și astfel condamnat de faptul că figurile nu reprezentau chipuri de sfinți, ci imaginile unor doamne ce au făcut parte din viața lui.

După zece ani de controverse, Catedrala a putut fi sfințită, în timpul lui Tache Ionescu, însă frescele începuseră să se deterioreze, astfel încât a fost repictată după al doilea război mondial. Marii proiectanți ai istoriei și-au pus amprenta pe viața arhitecturală a Constantei, lăsând în urmă, edificii care astăzi semnifică trecutul ce ne identifică spiritual, ca neam și tradiție. Ioan Berindei este unul dintre acei oameni importanți care au proiectat clădiri impresionante pe țărmul Mării Negre. În urma cercetărilor istoricului Doina Păuleanu, Casa cu Lei s-a conturat din schițele lui, întrucât elementele stilistice tuturor arhitecturilor concepute de el, leii, sunt specifice lui Berindei. Cu toate acestea, bijuteriile arhitecturale ale Constantei sunt prinse în vârtejul intereselor financiare și funciare. Scăpare avem și depinde în mare măsură de noi. Și, pentru că, de multe ori, îmi place să îmi iau rucsacul în spate și să colind România, am ajuns din Constanța în Moisei. Este un sătuc din Maramureș.

Aici oamenii sunt calzi și primitivi, iar priveliștea este mirifică. Liniștea pe care munții o ascund se regăsește în sufletul fiecărui om ce trăiește în această zonă. După câteva minute, timp în care pășești pe drumul spre inima muntelui, am ajuns pe platforma din care se puteau vedea satele asezate în zonele de vale. Casele dintre munți nu dau nici o clipă impresia că omul a ajuns într-un loc nepermis, ba dimpotrivă, ai impresia că mereu și-a avut locul acolo. Fumul ce iese din hornuri era dovada pulsului de viață ce se contura. Aici oamenilor nu le pasă de averi și putere financiară, aici oamenii trăiesc pur și simplu.

Te ajută, te îndrumă, și nu uită că sunt români.

Natura a fost generoasă cu aceste plaiuri, liniștea codrilor nefiind tulburată decât de susurul râului. Soarele își găsea ascunziș printre frunzele brazilor iar cerul roșiatic și mereu senin îi era martor. Dimineața era frig, iar mijloacele de transport în comun nu erau comode. Asta nu împiedica oamenii ce se duceau la muncă să nu încălzească atmosfera prin poveștile pe care le împărtășeau. Am ajuns la Sighet. Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței reprezintă sectoare din istoria Națiunii române pe care, dacă uneori le ignorăm, aici le putem trăi. Experiența trezește sentimente profunde. Zeci de camere ornamentate cu grijă, celule păstrate cu decoruri clipelor de coșmar ale deținuților. Camerele de tortură, paturile în care conducători ai Statului au murit, filme documentare, înregistrări audio și imagini cutremurătoare te proiectează în trecutul, pe care majoritatea românilor îl uită, dar și mai grav nu-l vor să-l știe.

Sunt locuri frumoase în Maramureș. România este țara în care avem toate formele de relief cu o poziție geografică extraordinară. Trebuie să ne apărăm aceste teritorii. Nu credeam că pot ajunge în celălalt capăt al României la 20 de ani, dar am reușit. Numai luptând vom reuși și noi românii să ne păstrăm teritoriul și tradițiile ancestrale.

Concluzii

Noi, autorii am înțeles, cum de altfel o demonstrează și cartea, că singura noastră șansă este unitatea prin combativitate. România se va redresa cu adevărat numai dacă vor exista români cu adevărat inteligenți și curajoși și privind problema națională, gata de riscuri și lucrul cel mai important fiind inteligența transiterii prin educație a acestor calități de caracter. Dușmanii cei mai mari ai acestor oameni vor fi cu siguranță cei care ar trebuie să-i protejeze și să le elibereze drumul nobil pe care merg.

Important este că mesajul nostru a fost perceput cum trebuie în țară dar și în afara ei. Că vom avea multe opreliști asta va fi normal, pentru orice cauză cu adevărat nobilă există opreliști dar numai așa vom izbândii cu adevărat. Noi vom scrie, cu optimism dar și cu realism despre țara noastră, care merită un viitor mai adevărat și mai eficient și care trebuie să rămână în istorie. Când și dacă va venii momentul vom trece de la scris la fapte, deplin legale, dar cu impact direct asupra unei părți a populației românești. Dacă încercăm să ne apărăm valorile noastre ancestrale imediat suntem categorisiți ca extremiști sau neeuropeni, pentru că noi românii nu avem voie să ne înțelegem istoria mult mai veche ca a celor țări ce stăpânesc astăzi Lumea. Dacă suntem supuși și suntem o țară numai de consum nu ne mai face nimeni nimic pentru că suntem pe drumul dispariției, dacă ripostăm repet, în cea mai mare legalitate, supărăm, dar cum am mai spus-o și în celelalte cărți, să supărăm, pentru că noi nu facem decât să ne apărăm identitatea națională.

Tipărit la
SC Nedeia Print SRL
Tel.: 6850514

ISBN: 978-973-0-05212-1